

Волѣтъ. Дайте ми вашѣ-тъ дѣсницѣ да ѣмъ цѣлунѣ и да ѣмъ наросѣ съ сълзы — тойзи часъ ѣза мене светый — сега не ми ѣ жално да умрѣ — само като бѣхъ живѣ, да видѣхъ това. О Боже! каква ли радость ще обземе нейны-тъ свѣтлы родители, като чуѣтъ, че ѣ жива дѣщиря имъ, която ѣ седемъ години была покрита съ мракъ, като свѣтло-то слънце съ облакъ. Днесъ ще ся зарадва и старо и младо и ще прослави чудны-тъ и преголѣмы-тъ дѣла божии. Та ето и тази непреходима пустиня ся весели, дѣто ѣ пазила таквѣзи невинность; а и тази кичеста шума трепти съ радостенъ листецъ, дѣто ѣмъ ѣ осѣнявала и живѣ държала. О творче небесный! голѣми сѣ и чудни твои-тъ работи! —

Графѣ-тъ. (*обърща ся къмъ ловцы-тъ*). Идете нѣколцина отъ васъ въ дворѣ-тъ, и кажете на тѣстѣ ми — само съ добъръ начинъ — и донесете дрехи за Графицѣ-тъ (*поклоняватъ ся и отиваждатъ*)

Волѣтъ. А отъ гдѣ дойдохте вы тука Господинѣ Графе!

Графѣ-тъ. Азъ, щомъ ся отдѣлихъ отъ васъ, трѣгнахъ по тѣзи пустинѣ, и зѣрнахъ нѣкого, да влѣзе въ пещерѣ тѣ; помислихъ: това ѣ нѣкой пустинникъ или нѣкая звѣрка; дойдохъ до пещерѣ-тъ и извикахъ: ако си человекъ, излѣзь. Тя излѣзе и тутакси мя позна.

Графица-та. Сега малко по преди бѣхъ Хунсъ, и Хансъ — и тѣ доста ся намѣчили и натеглили заради мене.

Графѣ-тъ. А кои сѣ тѣ хора?

Графица-та. Тѣ сѣ онѣзи двама-та, кой-то бѣхъ отредени да мя погубѣтъ. Аче проклетый